

Wesołe ABC

PORADA LEKARSKA NA ULICY

— O, dobrze, że pana spotkałam, panie doktorze. Od kilku dni fatalnie się czuję. Nie mogę spać, męczą mnie bóle krzyża. Co mam robić.

Niech się pani rozbierze. Zaraz paną zbadam.

TYLKO DLA PP. DYREKTORÓW

W pewnym biurze jest specjalny pokój zarezerwowany na szatnię. Urzędnicy mają wieszaki po jednej stronie, dyrekcja po drugiej.

Wózny wypisał nad trzema hakami przeznaczonymi dla dyrekcji napis:

„Tylko dla pp. dyrektorów”
Ktoś dopisał u dołu:
„Prócz nich można tu wieszać płaszcze i kapelusze”.

ŻAŁOBA

— Pani jest w żałobie? Po kim?

— Posprzeczałam się ze swoim drugim mężem i dlatego znowu włożyłam żałobę po pierwszym.

UPRZEJMY

Przechodząc na ulicy zwraca się do napotkanego.

— Przepraszam bardzo, chciałbym dostać się na dworzec.

— Proszę bardzo — odpowiada — tamten wruszając ramionami — nie mam nic przeciwko temu

WDZIECZNOŚĆ

Jakiś stary jegomość wpadł do wody i zaczyna tonąć. Brzegiem przechodzi młodzieniec, spostrzegł to, skoczył do wody i wyciągnął tonącego.

— Chciałbym się panu odwdziżyć — mówi jegomość — i chętnie zrobię wszystko czego pan zażąda. Jestem właścicielem wielkiego zakładu krawieckiego.

— Doskonale się składa — odpowiedział młodzieniec — bo właśnie potrzebuję garnitur.

— Dobrze, będzie pan go miał... A jak pan woli: za gotówkę czy na raty?

W URZĘDZIE

Klient: — Chciałbym...

Urzędnik: — Następne okienko.

W GALERII OBRAZÓW

— Dlaczego nie ma w katalogu tytułu tego obrazu.

— Zbyt czyste. Tytuł jest jasny: „Walka murzynów w tunelu”.

L e r c i a

Wysoki Sądzie!

Pan postronkowy opowiedział przed chwilą ze szczegółami jak tu obecne małżonkowie Kwapiszewscy dostali ode mnie wycisk oleandrem.

Poniekąd tak było i nie będziem się o drobiazgi targować.

Mnie chodzi o inne pare ka

dobrem guscie, pokój przyozdabia, za popielniczkę służy, plunąć jest gdzie.

Jednym słowem każdy inteligent tak by zrobił.

Ja, ma się rozumieć, nie inaczej.

Odpowiedzialny oleander ku piłem, w derożkę siadam i jazda.

loszy. Mianowicie pragne Wysockiej Obdukcji wyjaśnić, w jaki sposób między nami, ludźmi kulturalnymi, takie towarzyskie nieporozumienie wynikło.

Otoż pan Kwapiszewski zajmując stanowisko dorożkarza w przedsiębiorstwie stryjecznego szwagra ciotecznej siostry pierwszego męża mojej nieboszczki żony i stąd jesteśmy znajomki.

Zamieszkuje na Siekierkach, ja także samo, więc od czasu do czasu oddaję sobie wizyty.

Pan Kwapiszewski posiada małżonkę, na której woła Lercia.

Wysoka Ordynacjo! O wiele jakaś niewiasta nazywa się Lercia, to kiedy by Wysoka Ordynacja poszła do niej na imieniny?

Mnie się zdaje, że w dzień świętej Eleonory.

A co by jej Wysoka Ordynacja zaniosła?

Mnie się zdaje, że doniczko- we roślinkie, bo to i ładne i w

I TAK BYWA

— Tak kolego — mówi jeden więzień do drugiego — łatwo jest czasem zrobić majątek, ale trudno go wydać.

— Jakto?

— Bo ja robiłem fałszywe banknoty.

ANGIELSKA FLEGMA

Dwaj Angliecy jadą w jednym przedziale.

— Jaka cudowna noc — odzywa się jeden.

Jadą dalej. Przyjeżdżają do Londynu i zajmują wspólny pokój w jednym z hoteli.

— I ponadto księżyc świeci — dodaje drugi, kładąc się do łóżka.

W REPUBLIKANSKIEJ HISZPANII

— Towarzysze — woła na wiecu w Walencji jakiś mówca — pa miętajcie, że pod żadnym pozorem nie wolno rozsiewać zatruwających wieści.

— Dlaczego? — pyta ktoś z tłumu.

— Bo reszta naszego rządu drapnie do Francji.

Państwo Kwapiszewskie przywitał mnie z lekkiem zdziwieniem.

On był w nocnej koszuli, ona w szlafroku.

— Coż to — powiedziałam — nie spodziewali się państwo gości?

— Faktycznie — mówi Kwapiszewski — nie bardzo. Ale skoro o wiele pan przyszedł, to proszę bardzo. Lerciu, daj panu krzesło.

— Kiedy na krzesło piernat.

— To zdejmij.

— Pani Kwapiszewska —

AUTOGRAM

— Co pan fotografuje?

— Niech mnie pan nie zdradzi. To jest autogram Marleny Dietrich.

I TAK ZROZUMIE

— Czy pan rozumie po angielsku?

— Ani słowa.

— Nie szkodzi. Mogę to panu powiedzieć i po polsku: pożycz mi pan 10 złotych.

COŚ DLA DUCHA

Do dyrektora pewnej instytucji zgłasza się delegacja, prosząc by przybył na dobroczynny koncert.

— Niestety — mówi dyrektor — nie mogę przyjechać na wasz koncert, ale duchem będę tam.

— A gdzie duch pana dyrektora będzie siedział? — pyta jeden z delegatów — Bo my mamy bilety od złotego do dziesięciu.

mówię — bez ceregieli. Mogie na piernacie przysiąc.

— Niech ręka boska broni.

Oleju bym w głowie nie miał, żeby pierwszemu lepsze- mu chłystkowi w brudnych portkach na ślubnym piernacie dała siadać!

Kwapiszczeszczak zaczął mnie bronić.

— Lerciu — powiada — to jest gość. Nie można do gościa tak od razu z pyskiem. Lepiej wody przynieść i oleandera podłoj, bo jakiś zwiędły.

A Kwapiszewska do mnie:

— Może i pan wody się napije?

Wysoka Instancjo!

Od rana nic w gębie nie miałem, ponieważ obyczaj nas uczy, że podczas imieninowej kolacji należy się wtrącać na cały regulator.

szarpana! To tak imieniny najdroższej małżonki wyprawiasz? Derożkarz jesteś? Swi- nia, nie derożkarz!

I, ma się rozumieć, bęc pa- ni Kwapiszewskiego oleandrem w potylicę.

Zrobiło się ogólne nieporozumienie, podczas którego pa- ni Lercia przyłożyła mi sy- fionem po krzyżach, a ja jej doniczki z ziemią, wsadziłem na główkę.

Wysoka Inspekcjo!

Kiedy pan glinianny przyleciał i pretokół za zakłócenie porządku spisał, już było po wszystkim. Już żęmy się z Kwapiszewskimi pogodzili.

Obecnie nikt do nikogo pre- tensji nie wnosi.

To była moja pomyłka. Wy- soka Inspekcjo. Pani Kwapi- szewska wcale nie jest Eleono

Za oleandera sześć złotych żywą gotówką beknałem. skar- pelki wziętem czyste, kolnie- rzyk nowy, a tu mnie wodą częstują?

Zdenerwowałem się.

— Ach, ty łobuzie — powia- dam — Ach ty sąłalo przez most Kierbedzia za licznik

ra, znakiem czego nie miała prawa imienin urządzać.

A czemu nazywa się Lercia? Bo to jest takie imię zdro- bniące.

Pieszczotliwie.

Od słowa cholera, proszę Wysokiej Inspekcji!

ODROWAŻ

CZYSTY ZYSK

— Dobrze, dla pana to zrobię: oddam ten aparat radiowy za 200 zł. I tak dokładam do niego 50 zł.

— Hm, to daj mi pan lepiej 20 zł. gotówka, a aparat zostaw sobie. Będzie pan miał 30 zł. czyste- go zysku.

ŻAŁUJE

— Panie, czy to pan pobił mnie wczoraj na dancingu kiedy byłem pijany?

— Bardzo żałuję, ale to nie ja.

OSTROŻNIE!

— Wyrwyj ostrożnie! To jest żab mądrości.

KANT NA ŚLUBIE

Wielkiego filozofa Kanta zapro- szono na pewien ślub. Pan młody miał 65 lat, panna młoda 24.

— Jak pan sądzi — spytała Kanta jakaś pani — czy z tego małżeństwa można spodziewać się potomstwa?

— Spodziewać się — nie, ale obawiać się należy — odpo- wiedział Kant.

ZŁOTY CIELEC

— Tatusiu, czy widziałeś kiedy złotego cielca? — pyta syn rzecz- nika swego ojca — bo nam opo- wiadał o takim cieciu ksiądz dziś na lekcji religii.

— Synku, każde cięło jest zło- te, tylko trzeba je umieć sprze- dać.

SABOTAŻ

Na podwórku kołchozu w oko- licach Moskwy rozmawiają dwa koguty.

— A co tam słyhać z waszą żo- neczką, towarzyszu? Coś nie wi- działem jej od dawna.

— Znosiła za mało jaj, więc ją zarżnięto za sabotaż.

NIE TAKI GŁUPI

— Janku, przestań się wreszcie bić z Kazikiem. Wiesz przecie, że mądry głupiemu zawsze ustępuje.

— Wiem mam, ale ja nie je- stem aż taki głupi, bym zawsze chciał być mądry.

INFORMACJA

— Nie, pan dyrektor jest nie- obecny.

— ?

— Tu mówi jego włamywacz.

ODCIAŁ SIE

— Widzisz mężu, jak to dobrze być żonatym; żona pomaga znieść wszelkie kłopoty i zmartwienia.

— Których kawaler wcale nie zna...

PRZYCZYNA

— Powiedz mi dlaczego wła- ściwie Sowiety tak pchają się do Chin?

— Bo Stalin chce koniecznie dostać się do chińskiego muru, żeby móc pod nim rozstrzeliwać swoich generałów od razu więk- szymi partiami.

GDYBY

— Gdybym był w raju zamiast Adama, to wszystko by dziś ina- czej wyglądało.

— Dlaczego?

— Bo nie lubię jabłek.

NIEZWYKŁY MAŻ

— Złe jest proszę pana: ko- biety co raz mniej wydają na stroje.

— Czyś pan oszalał? Chyba nie jesteście pan żonaty.

— Właśnie, że jestem żonaty... z krawcową.

PO KAWAŁKU

— Słyszałem, że pan kupuje samochód.

— Tak, po trochu.

— Na raty?

— Nie, raczej po kawałku. Już mam pół litra benzyny.

PORÓWNANIE

— Czy widziałeś narzeczoną Tolka? Mówię ci — dziewczyna jak obraz.

— Taka ładna?

— Nie, taka malowana.

Z JEDNEGO ŹRÓDŁA

— Podobno syn państwa oze- nił się z córką tego sklepikarza z sąsiedztwa.

— Tak, my zawsze wszystko od niego bierzemy.

W ANTYKWARNI

— To jest obraz o wysokiej wartości artystycznej. Prawdziwy Tintoretto. W ostatnim tygodniu sprzedałem 5 sztuk tego obrazu.